

Motion till riksdagen 2006/07:K201

av **Lars Elinderson (m)**

Den svenska gravkulturen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anføres om statens ansvar för bevarandet av den svenska gravkulturen.

Motivering

Begravningsväsendet är statligt, men på de flesta håll delegerat till Svenska kyrkan. Staten betalar, ofta efter kriterier som inte medför kostnadstäckning för de enskilda församlingarna.

Kyrkogårdarna och gravkulturen är ett kulturarv, en minnenas trädgård, en kulturhistorisk oas dit vi själva och våra efterkommande kan söka oss för meditation, sorgbearbetning och reflektion över tidens och generationernas gång. Kyrkogården är ett "levande" museum över socknens historia och de människor som bott och verkat där. Med nuvarande regler kräver kyrkogårdsförvaltningarna full kostnadstäckning för att hålla gravar, gräsytor och gångar i gott skick. De gravar till vilka man inte kan hitta gravrättsinnehavare markeras särskilt, vanvårdas systematiskt under något eller några år, varefter de avlägsnas och eventuellt blir makadam.

På vissa håll har man börjat med K-märkning av gravstenar. I samråd med museipersonal eller andra experter markeras de gravar som på grund av sitt utseende eller text kan anses vara särskilt värda att bevara. I bästa fall får då dessa stå kvar även om det inte finns någon gravrättsinnehavare som betalar för skötseln.

Men är det bara särskilt snirkliga stenar eller kulturhistoriskt intressanta gravar som bör bevaras? Är det inte så, att för besökaren är det just DEN graven, kulturhistoriskt värdefull eller inte, man vill hitta, fotografera och meditera över.

I flera länder har man hittat en medelväg. Stenarna får stå kvar, men skötseln minimeras genom att man tar bort grusbäddar, steninramningar, kedjor,

Fel! Okänt namn på

rabatter osv. Detta är en lösning, som ur nästan varje synvinkel kan försvaras. I Sverige finns stränga lagar som skyddar de stendösen från järnålder eller bronsålder som råkar finnas ute i naturen. Däremot finns inget skydd för de gravar som rymmer våra nära och kära i den förra eller förrförra generationen! Det anses naturligt att kostnaden för den forntida gravkulturen skall betalas av staten, medan det inte finns något ansvar för att även vår egen tids gravskick och personhistoriska minnen bevaras åt eftervärlden.

Jag anser att det är lika viktigt att ansvaret för bevarandet av den svenska gravkulturen regleras i lag, och att statens ekonomiska ansvar i detta sammanhang klargörs.

Stockholm den 26 oktober 2006

Lars Elinderson (m)